

1. čtení: J 20, 1-18

3. čtení (poslání): 1J 3, 1-3

2. čtení (základ kázání): J 20, 16

Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená „Mistře“.

Ježíš je živ! To je vyznání dnešní neděle. Ten ukřižovaný a pohřbený třetího dne vstal a opustil hrob. Proč hledat živého mezi mrtvými? Hrob je prázdný, zůstala jen plátina, do kterých bylo tělo zavínuto. Tak to viděli učedníci – Petr a ten, kterého miloval Ježíš, snad Jan. On uvěřil, že Ježíš vstal, jak čteme v textu evangelia. Tehdy ještě nevěděli, že Ježíš má podle Písem vstát z mrtvých. Slyšeli to od něj, ale ještě nepochopili. Však je to zpráva neuvěřitelná! Oba pak odešli domů.

Marie Magdalská zůstala. Přišla totiž prokázat svému učiteli poslední službu – pomazat jeho mrtvé tělo. Ale tělo tu není. Co se stalo? Co teď dělat? Ptala se andělů, kteří seděli v hrobě vyhloubeném do skály, jeden u hlavy, druhý u nohou. Totiž tak, jak původně mrtvý Ježíš ležel. Učedníci se s nimi nesetkali, Marie ano. Na otázku proč pláče jim řekla, že hledá mrtvé tělo. Nic jiného jí v tu chvíli ani nezajímalo. Netušila, co lepšího by mohla pro svého Pána ještě udělat, ale o tohle usilovala.

Byla skutečně odhodlána ho najít a zaopatřit jak se sluší. Obrátila se, v pláči, i na zahradníka s otázkou, zda neví o odneseném těle. A pak uslyšela své jméno. To je zvláštní, asi bychom čekali, že nepoznaný Ježíš řekne své vlastní jméno, aby ji upozornil kdo je, ale on ji naopak oslovil jejím jménem.

V tu chvíli ho poznala. Ani anděl, dokonce ani Ježíš sám dokud mlčel, jí neotevřel oči, ale jeho hlas, když vyslovil její jméno.

Jméno je důležité. Kdo se nijak nejmenuje, jakoby ani nebyl. Ale to snad ani není možné. Neslyšel jsem, že by někdo z lidí neměl žádné, ani to nejjednodušší jméno. V některých kulturách vystřídá člověk dokonce několik jmen tak, aby ho co nejvěrněji vystihovala. Oslovujeme se v dobrém nebo třeba i ve zlém, ale pomocí jména přesně. (Pokud nedojde k omylu, ale to se dá vysvětlit.) Jméno patří k osobnosti, se svým jménem žijeme i umíráme.

Jménem jsme pamatováni. V L 10,20 jsou zapsána Ježíšova povzbuzující slova: „neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové, radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.“ A stejně důležité svědectví, snad pro nás, zde v těle, ještě naléhavější je slovo o dobrém pastýři z J 10 – ovce slyší jeho hlas, on volá své ovce jménem a vede je. A ještě na jiných místech jsou zapsána podobná slova. Naše jména jsou Bohu známá.

Na to se můžeme spolehnout. Když čteme, že Ježíš oslovil Marii Magdalskou jménem, smíme slyšet také svá jména. Všichni to své vlastní.

Marie se tehdy potkala s živým Ježíšem a on ji oslovil. A my víme a vyznáváme, že Ježíš Kristus jedná v každém čase. Dnes tak jako tehdy, i když jiným způsobem. Oslovil Marii Magdalenu v jejím čase, při setkání u hrobu, také k nám promlouvá dnes.

Pán Ježíš vstal z hrobu a žije. Zná naše jména a oslovuje nás. Slyšíme? Co je naší odpovědí? Marie se otočila k němu a odpověděla: „Rabbuni – Mistře (přesnější by bylo: „Učiteli“). Přihlásila se jako žákyně nebo studentka ke svému milému a váženému učiteli. Chceme se také u Pána Ježíše učit? Chceme přijmout jeho způsoby jednání za své, nebo se tomu alespoň blížit? Chceme si udělat čas na to, abychom poznávali jaké ty jeho způsoby vlastně jsou?

Marie Magdalská oslovila Pána jako učitele, tedy jeho učení znala a chtěla znát víc. Ve skutečnosti potkala nejen učitele, ale Pána a Spasitele.

To proto, že jí řekl, že vystupuje k Otci svému a k Otci našemu a k Bohu svému a k Bohu našemu. Tak to od ní měli slyšet učedníci a jistě slyšeli. Vztahují ta slova pro nás, protože věřím, že to tak platí dnes stejně jako tehdy.

Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista je také naším Bohem a Otcem. Zmrtvýchvstání není ani tak nějakou kosmickou událostí, jako osobním vztahem. Když Kristus oslovil Marii, vstoupil tak do jejího života a ona ho přijala za Mistra, Pána a Spasitele. Podobně je to s námi. Nejsme proti Magdaleně nijak znevýhodněni tím, že ona měla přímý kontakt s živým Kristem. My ho máme také. V Duchu svatém smíme vyznávat stejně jako ona, že chceme být právě a jen jeho žáky a žákyněmi. Jen on je a bude naším Pánem nejen protentokrát, ale navždy..

Pane, děkujeme za to, že nás znáš a že nás máš rád. Prosíme, dej nám pevnou důvěru, že tvá moc je dnes stejná jako tehdy před mnoha lety. Oslovuj nás jménem, abychom viděli, že jsme tví a že s námi počítáš.

Amen